

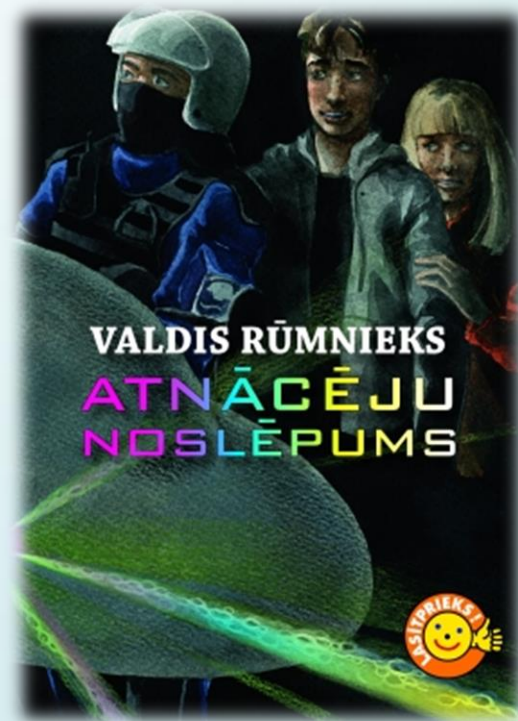
Jaunākās daiļliteratūras grāmatas ģimnāzijas bibliotēkā

Populārā rakstnieka Valda Rūmnieka grāmata "Atnācēju noslēpums" turpina darbā "Atnācēji" aizsākto raibu raibo piedzīvojumu virkni.

Trīs ziņkāri pusaudži, pavadot vasaru tepat Kurzemē, Ugāles pusē, nokļūst uz pēdām dīvainiem, fantastiskiem atradumiem – liecībām par saprātīgu kosmosa būtnu klātbūtni. Izrādās, ka šie atklājumi ir ne vien interesanti, bet arī bīstami... Un nu notikumos jāiesaistās gan pašmāju, gan amerikāņu pētniekiem.

Kā gan tas viss beigsies?

Viss nav tā, kā pirmajā brīdī izskatās, – tā varētu teikt par vairākām epizodēm šajā stāstā. Nu, piemēram, tad, kad sadraudzējas Atis un Armands – pilnīgi atšķirīgi puisi, arī tad, kad Atis satiek Anitu un Lolitu, kas, izrādās, ir dvīņumāsas, un arī tad, kad starp pieaugušajiem uzsprāgst pamatīgs konflikts un zēniem nākas to atrisināt. Protams, ar savām metodēm...

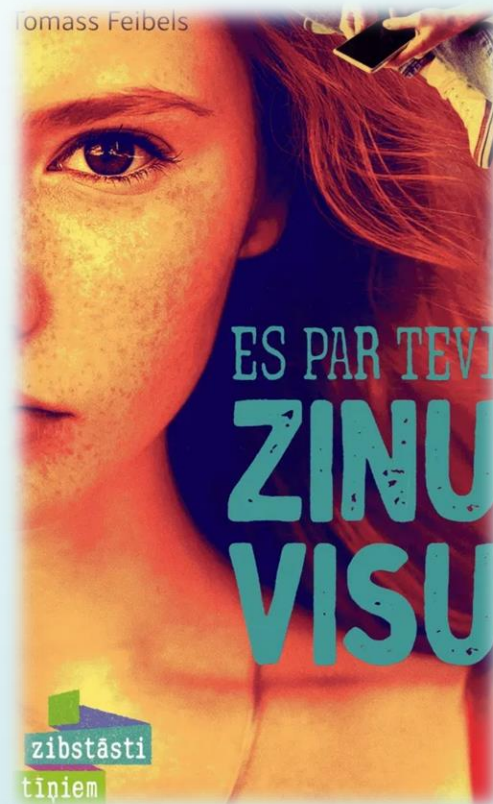
Sācies jauns mācību gads un Penija ir gatava stāties pretī pasaulei - viena. Noa ir nozudis bez pēdām. Neviens nezina, kur viņš ir. Meitene pieņem ielūgumu doties apciemot draudzeni mākslas skolā - varbūt tā būs lieliska iespēja iegūt jaunus draugus?

Tims ir klases klauns, par viņa jokiem smejas puisi un vīpsnā meitenes. Tomēr Timam nekādi neizdodas iekarot klasesbiedrenes Leonijas simpātijas, tādēļ puisis ir nolēmis rīkoties. Pēdējā skolas dienā viņš ir apņēmis sarīkot tik vērienīgu atzīšanos, ka to nespēs aizkavēt pat skolas pārziņa mēģinājumi ieviest kārtību. Visu vai neko!

Pēc ballītes Nīna sāk saņemt simtiem īsziņu un zvanu no nezināma numura, viņai uz mājām piegādā lietas, ko meitene nav pasūtījusi, un kāds ielaužas skolas datorsistēmā, uzdodot sevi par Nīnu. Vai stalkers ir meitenes bijušais puisis Līmo, kas meklē atribību? Policija nevar to pierādīt... Par laimi, Nīna satiek iejūtīgo un pievilcīgo Benu, kas viņai cenšas palīdzēt. Bet vai Benam tiešām var uzticēties?

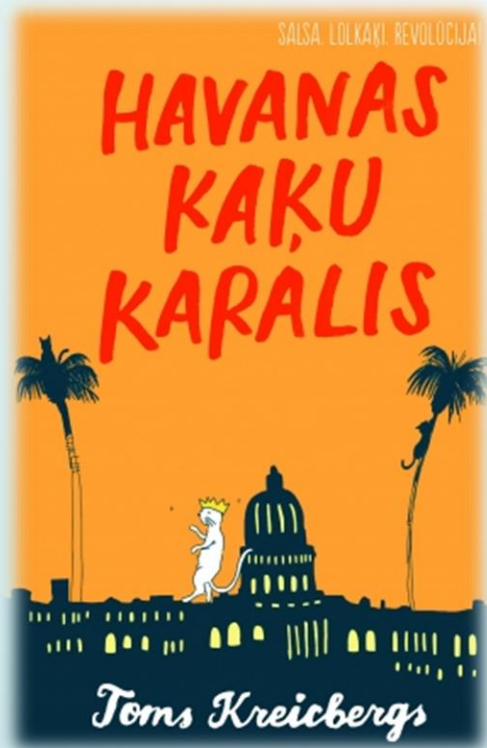
Grāmata "Mūsu spožās dienas" ir aizkustinošs mīlas stāsts par puisi, vārdā Finčs, un meiteni, vārdā Violeta. Teodoru Finču fascinē nāve. Katru dienu viņš prāto, kā varētu nomirt, tomēr katru dienu viņš arī meklē – un viņam izdodas atrast – kaut ko, kas turētu viņu šeit, pie dzīvības un nomodā.

Violeta Mārkija dzīvo nākotnei, skaitīdama dienas līdz izlaidumam, kad varēs aizbēgt no mazās Indiānas pilsētes un smeldzošajām skumjām par māsas nāvi.

Šis ir sirdi plosošs, drosmīgs stāsts par mīlestību, kas izjusta, dzīvi, kas dzīvota, un diviem jauniešiem, kuri atrod viens otru, stāvot uz bezdibeņa malas.

Sirsnīgs jauniešiem domāts stāsts, kas paver mums katram izprotamu pasauli, t.i., skolu, kur esam tikuši iedalīti tādā vai citādā klases un skolas grupā. Turklāt katram no mums ir šķitis, ka mums lielākoties ir skaidrs, kurš ir iedomīgais, kurš - lecīgais, bet kurš - vienpatis. Tomēr šoreiz Keisija Vesta ir gatava pasniegt mums mācību - mēs īstenībā nezinām neko. Bieži vien tie, kas skolā vai klasē izceļās ar tādu vai citādu uzvedību, savā būtībā ir pilnīgi atšķirīgi, bet ārējais redzmais ir tikai viņa loma, kuru viņš kolektīvā spēlē. Autore mums māca nebalstīties uz mūsu stereotipiem un nenosodīt kādu, kuru patiesībā nemaz nepazīstam. Tādā arī ir šī stāsta lielākā pievienotā vērtība.

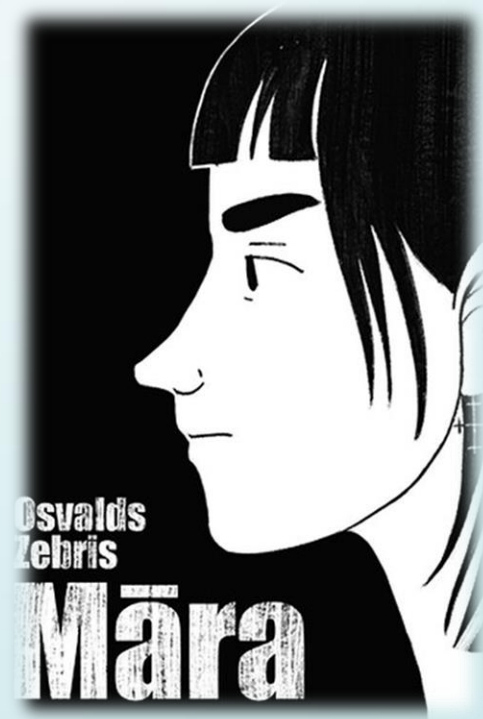
Latviešu autora romāns jauniešiem, kas izdots lielā ASV izdevniecībā Katherine Tegen Books!

Kad Riku Gutjeresu viņa sešpadsmitajā dzimšanas dienā pamet draudzene, puisis saprot: ir pienācis laiks pārmaiņām. Riks iestājas salsas deju skolā... citas meitenes dēļ, un aicina viņu sev līdzī pavadīt vasaru Kubā. Oficiālais iemesls: mācīties dejot. Slēptā programma: romantika zem palmām.

Tomēr Kuba nenožīmē tikai sauli, salsu un mūziku. Un, kad abi jaunieši beidzot atrod mīlestību, viņiem sāp...

Osvalda Zebra romāns “Māra” ir par vidusskolēnu dzīvi un savas patības atrašanu. Skolā satiekas jaunieši, kuriem ir dažāda dzīves pieredze un izpratne par savu vietu pasaulē. Rakstnieks parāda, ka ikkatra paaudze, meklējot atbildes uz līdzīgiem jautājumiem, nonāk jaunās skarbās situācijās un pārbaudījumos.

Dr. philol. Ieva Kalniņa

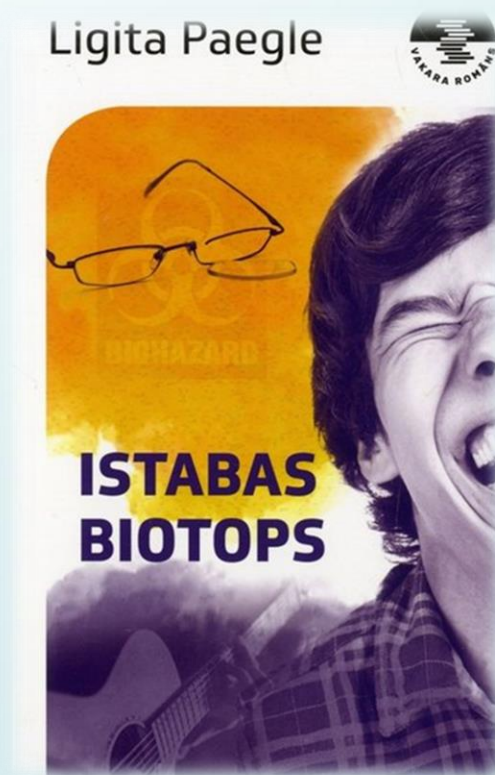

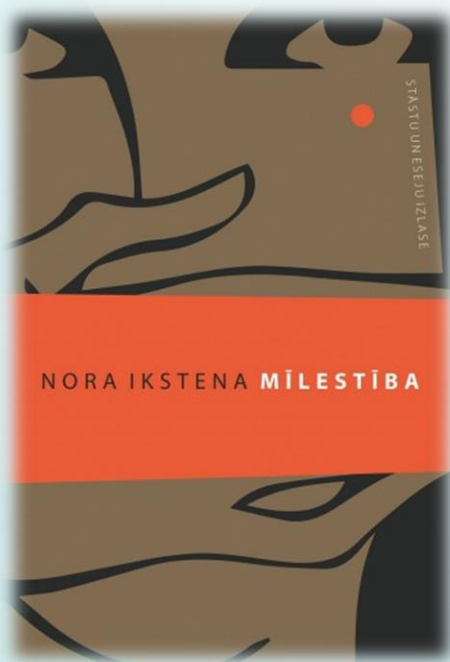

Neparastais, interesantais ironisko stāstu krājums “Visas sēdvietas izpirktas” ir Līgitas Paegles pirmā grāmata. Par savu stāstu varoņiem un nevaroņiem, kuru dzīves ikdiena un īpaši notikumi vijas cauri krājumam, pati autore raksta:

“Ir tādi personāži, kam pietiek ar vienu stāstu, un ir citi, kas baksta autoram sānos un pieprasa vēl, jo, redz, viņi atkal ir kaut ko sastrādājuši. Tad autoram neatliek nekas cits kā to visu pierakstīt. Un vēl ir tie, kas apvainojušies, jo nav dabūjuši galvenā varoņa titulu. Tā šie tēli brīvi staigā pa krājumu, neparastos veidos risinādami savas parastās problēmas.”

Kopmītņu deviņdesmit septītajā istabā dzīvo topošie biologi Dzintars, Kārlis un Valters. Dzintars labprāt patveras virtuālajā realitātē, bet nereti atver arī Ojāra Vācieša dzejoļu krājumu un vienā meldiņā, strinkšķinādams savu ģitāru, izdzied visu grāmatu. Kārlis ar savu ģeniālo atmiņu iemanto gaišreģa slavu, ko prot izmantot savā labā. Pedantiskais un kārtīgais Valters kojās dzīvo vien inerces pēc, jo tiek aizvadīts maģistrantūras pēdējais gads. Viņu istabiņas mieru nemitīgi traucē Lejnieks un vēl kāda kaitinoša būtne - Sandra, kas iedomājusies, ka ir Valtera meitene. Un tad istabiņā iemitinās filologs Ervīns. Tā vien šķiet, ka lekcijas viņus var pagaidīt!

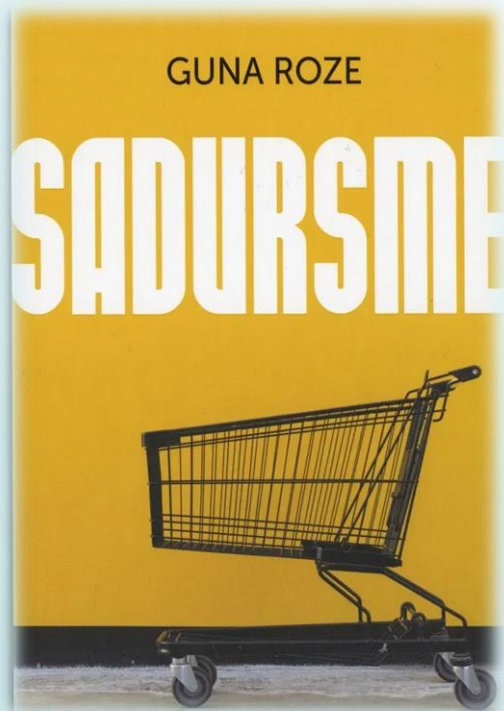

Rakstniece Nora Ikstena savā apaļas jubilejas gadā nāk pie lasītājiem ar īpaši atlasītu stāstu un eseju izlasi. Mīlestība ir ceļš, ko autore rauga kā cilvēkam iespējamo tapšanu par personību — rimti atzīstot un pieņemot visu, kas šķietami lieks dvēseles mieram: gan sāpes, pazemojumu, noraidījumu un izmisumu, gan pārvarīgas alkas un plosošas vēlmes.

Krājumā “Vientulības ministrija” apkopoti griezīgi stāsti par to, kas jau no laika gala gan vieno, gan šķir visus cilvēkus, proti, vientulību. Tie esam mēs – stereotipu un baiļu valgos mītošas jaunas sievietes, nerealizējušies vīrieši, (bez)cerīgi mīlnieki, veci cilvēki un mazi bērni. Arvien atsvešināti no dzīves, apkārtējiem un sevis. Darām pāri cits citam un sev, pieprasām uzmanību un klīstam neceļos. Neliekamies mierā, iztaisāmies un bāžamies visām pudelēm par korķi. Kāpēc?

Atbilde jāmeklē katram pašam tekstu rindās un starp tām.

“Šī grāmata ir vērīgs jēdzīgi bezjēdzīgās eksistences Īssavienojuma traģikomisks spoguļattēls. Visuma pirmsākums nav tikai kāds pareizs Gars, kas manifestē telpu, laiku, zvaigznes, likumus, tie ir arī putekļi, kustīgi organismi, un daži no tiem ir līdzīgi cilvēkiem, kuru prātos līdzīgi plosās vārdi un jūtas. Mēs visi klupdami krizdami kaut ko gribam. Šīs iegribas ir kā putni prātā; kādam, par laimi, tie ir gājputni, citiem — diemžēl — pastāvīgi sabiedrotie, un ārstēšanās ir piespiedu akts jeb sadursme...

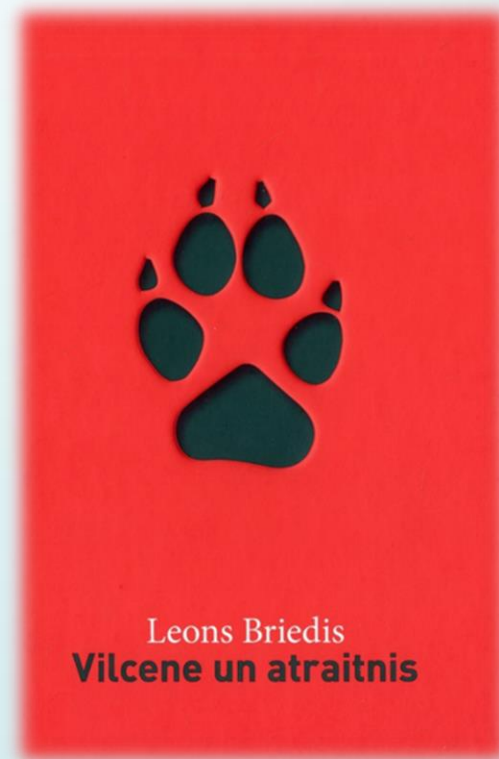
Grāmatas varoņu dzīves ir arī ikkatra lasītāja dzīve. Lasot citus, mēs pārdzīvojam sevi, mācāmies sevi. Virtuāli piedzīvojot viņu jūtas, iepazīstam sevi — no malas, no iekšas, no augšas.

Šajā grāmatā, kas vēsta par cilvēku lidojumu kosmiskajā gaļas mašīnā, viņu sirdīs ir kāda neapzināta svētīga asinszāle, kas meklē “to, nezina ko”, vēlas iesēties un uzdīgt, ar smaržu un jēgu.”

Pēteris Kļava

“Lai atgūtos no zaudējuma, atraitnis viens pats vada laiku Rumānijas Karpatu kalnos un nakšņo pamestā mednieku būdā. Mežonīgajos klaiņojumos viņa vienīgā pavadone un sarunu biedrene ir vilcene, kuru viņš dēvē par mežalaņķīti. Meistarīgi savienojot tagadni ar pagātni, dzejas klasiķis Leons Briedis panāk iedarbīgu profānā un sakrālā unisonu. “Nav nekā personiskāka par zāli, kokiem, putniem, debesīm.” Cilvēka apziņai metot laika cilpas, arī atmiņas tādas ir. Ar lielu rūpību autors saglabā dzīves svarīgo nemateriālo mantojumu, mūsu sabiedroto – augu, putnu, dzīvnieku – nosaukumus un īpašības. Romāna dinamiskais un pašironiskais vēstījums ir dziedinošas, barokāli bagātīgas dzimtās valodas, notikumu un dažādu kultūru herbārijs, un laiks tajā tapis pagalam vielisks, vīna glāzē ārdās vērsis, dzīve versmo, vārds augšāmceļ, mīlestība ir nemirstīga.”

Liāna Langa

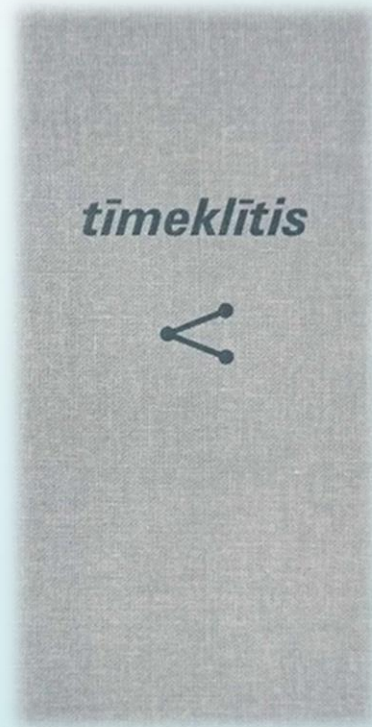
"Latvju dainu miljons ir pasaules mēroga ūnikums tādēļ, ka nezināmos laikos tās sacerējuši ļaudis, kas, visticamāk, nav pratuši ne rakstīt, ne lasīt. Dainas ir mūsu tautas izdziedāta Bībele.

Velta Sņikere savukārt ir unikāla ar to, ka, saprotot šo tekstu daudzslāņaino filozofisko dziļumu, ķērusies pie to tulkošanas. Un viņai tas izdodas."

Zigmunds Skujiņš

Jānis Rokpelnis latviešu literatūras ainavā ir dzejnieks par excellence, lakonisks vārda un formas meistars ar savu noslīpētu lirikas intonāciju, un katrs viņa dzejas krājums ir notikums.

Jauniznākusī plaukstas vai kabatas, vai viedtālruņa lieluma grāmatiņa ar askētisko share zīmi uz vāka mūsdienīgi aicina lasītāju dalīties jeb “kopīgot saturu” – gan ar tuvākajiem, gan varbūt ar visu globālo tīmekli –, vienlaikus pārdomājot krājumā filigrāni saaustās vārdu, tēlu un nozīmju sakarības.

Dzejas krājums „Klusuma forma” ir dzejnieka Jāņa Vādonā trešā grāmata („Virve” (2011), “Pagaidām iesāpas elpa” (2014)). Krājumā iekļauti 2014.-2018. gadā sarakstītie dzejoļi, kas no vienas puses ļauj atpazīt J. Vādonam svarīgo tēmu turpinājumu, bet no otras – arī vairākas izmaiņas autora poētikā.

Pēc rūpīgas dzejoļu atlasē kompaktā grāmatas struktūra veidota trīs daļās. Ievērojamu grāmatas daļu veido cikli, kuros ir 4 līdz pat 14 dzejoļi, kļūstot par būtisku grāmatas saistvielu ne tikai krājuma organizācijas ziņā, bet mērķtiecīgi veidojot un izvēršot saturu un nozīmes, ar kurām autors strādā. Viena no nozīmīgākajām jaunajām tēmām ir attiecības ar bērnu. Dzejnieks turpina t.s. stāstošās dzejas stilu. J. Vādonā dzeja kļuvusi atvērtāka, tiešāka, taču joprojām viņu interesē noslēpums. Būtiska tēlainības daļu veidota saistībā ar glezniecību. Un nozīmīgs, daudzveidīgs krājumā ir klusums. Tāpat joprojām būtisks J. Vādonā dzejā ir sievietes tēls. Dzejā ieskanas arī privātāki motīvi; tiešu un netiešu sasauksmju ar laikmeta un mūsdienu cilvēka aprisēm nav daudz; drīzāk meklējumi ir vispārīgās telpa laika teritorijās.

Artis Ostups

Interneta žurnāls "Punctum", trešo festivālu veltot spilgtajai latviešu modernisma dzejniecei Montai Kromai, laidis klajā dzejas grāmatu "Monta Kroma. Re:".

Īpaši šim izdevumam, iedvesmojoties no Kromas tekstiem, savus dzejoļus radījuši 23 mūsdienu dzejnieki: Kārlis Vērdiņš, Juris Kronbergs, Ronalds Briedis, Inese Zandere, Ingmāra Balode, Arvis Viguls, Inga Gaile, Liāna Langa, Raimonds Ķirķis, Katrīna Rudzīte, Marija Luīze Meļķe, Edvīns Raups, Ivars Šteinbergs, Rūta Mežavilka, Semjons Haņins, Pēteris Draguns, Anna Belkovska, Ilmārs Šlāpins, Aivars Madris, Lote Vilma Vītiņa, Einārs Pelšs, Eduards Aivars un Elvīra Bloma.

Dzejas krājuma "Monta Kroma. Re:" sastādītāja ir Elvīra Bloma, to papildina dzejnieces un filoloģijas doktores Annas Auziņas pēcvārds.

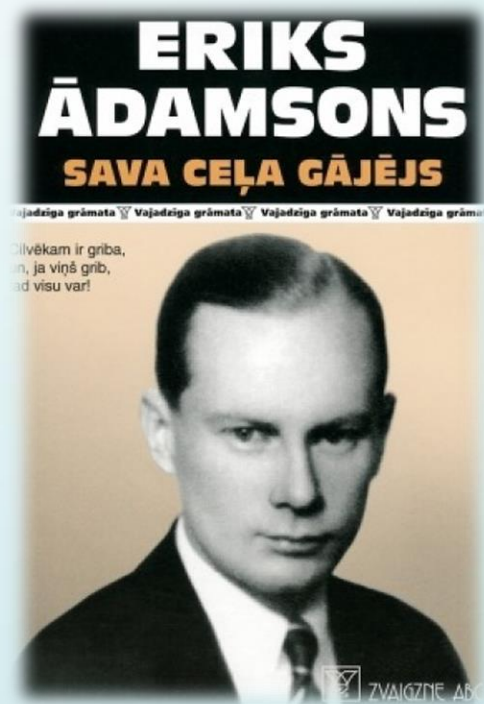

Montas Kromas (1919-1994) dzejas izlasē "Trotuārs" apkopoti dzejnieces modernistiskā posma dzejoļi, sākot no poēmas "Tālo apvāršņu zemē" (1959) fragmenta un beidzot ar 1993. gadā, pēdējā mūža posmā tapušajiem darbiem.

Izlasē apkopoti raksturīgākie dzejoļi no viņas krājumiem "Tuvplānā" (1966), "Lūpas. Tu. Lūpas. Es" (1970), "Skaņas nospiedums" (1975), "Refrēni" (1979), "Stāvā jūrā" (1982), "Monta" (1985), "Citi veidi" (1988), "Esmu" (1989) un "Jānis" (sarakstīts 1988-1990, izdots 2001), kā arī dzejoļi, kas nav publicēti krājumos.

Dzejas izlasi papildina literatūrzinātnieces Agijas Ābiķes-Kondrātes priekšvārds par Kromas dzīvi un daiļradi.

Pirmais un vienīgais Erika Ādamsona – dzejnieka un “smalko kaišu” stāstnieka – daļēji autobiogrāfisks romāns par jauna cilvēka personības pašaudzināšanu. 1944. gadā E. Ādamsons par šo romānu apbalvots ar pirmo Raiņa un Aspazijas piemiņas fonda prēmiju prozā.

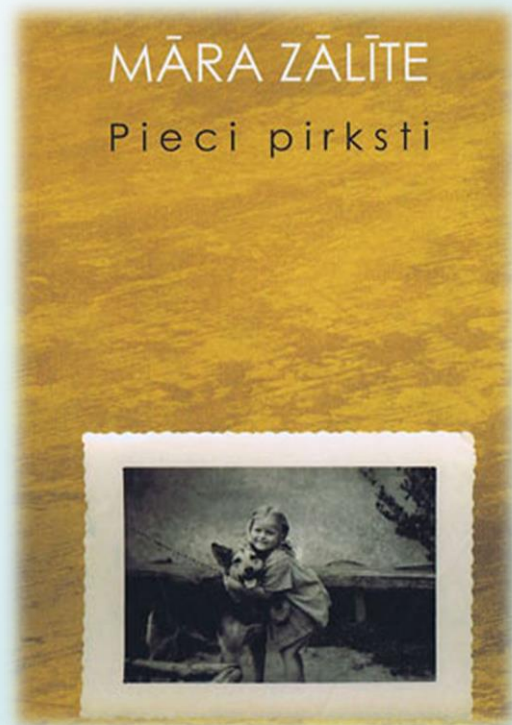

Lai gan latviešu prozaīķis Gunars Janovskis (1916–2000) rakstniecībai pievērsies diezgan vēlu, viņš ir vairāk nekā 30 prozas darbu autors.

“Sōla” ir viņa debijas romāns, publicēts 1963.gadā. Tas spilgti vēstī par Baltijas trimdinieku dzīvi pēckara Anglijā, atklājot arī detaļas un pārdomas par paša autora dzīvi svešumā. Šķiet, tik maz un reizē tik daudz cilvēkam vajag – vien brīvu tēvu zemi un iespēju tajā atgriezties...

Viņi jau ir uz perona! Laura jūt svaigu vējiņu, siltu saules gaisu, tas apņem Lauru no galvas līdz kājām, paceļ augšup, ai, nuden, joki - gaiss ceļ Lauru gaisā, gaiss ceļ Lauru gaisā! Laurai gribas smieties un ļauties, jo tas taču ir Latvijas gaiss, gribas ielaisties Latvijas gaisam klēpī. Saļogās ceļgali, noreibst galva, viņa paklūp, nekas, viss ir labi, gaiss, vienīgi gaiss - tas nevar noturēt tik smagu Lauru. Gaiss jau nevarējas zināt, ka Laura būs tik liela. Viņa jūt, cik Latvijas gaiss ir mīļš pret Lauru, cik vējiņš ir labs. Gaiss pazīst Lauru. Vējiņš pazīst Lauru. Tāpat kā zaļā zāle, tāpat kā zilā debess, tāpat kā perons. Visi Lauru pazīst!

Par romānu "Pieci pirksti" autore saņēmusi Latvijas Literatūras gada balvu 2013.

Māras Zālītes autobiogrāfiskais romāns “Pieci pirksti” (2013), ieguvis ne tikai plašu lasītāju, bet arī profesionāļu atzinību. Māra Zālīte saņēmusi gan Lielo lasītāju balvu, gan Latvijas literatūras gada balvu. Autore bija solījusi turpinājumu. “Paradīzes putni” ir romāna “Pieci pirksti” otrā grāmata.

Jaunā prozas darba grodā dramaturģija un precīzās poētiskās detaļas spilgti un nepielūdzami tēlo aprakstīto laikposmu, kas desmitgadīgajai Laurai ir vienīgā realitāte, kurā augt, pieaugt un meklēt patiesību.

“Cērt ledū — uzcērt sudrabu, cērt sudrabu — uzcērt zeltu. Māra Zālīte pēc “Pieciem pirkstiem” spoži turpina un atbur Kurzemi vaļā laikos, kad īstie vārdi bija jāpatur sevī. Vistu paradīze, pioniera dievagodavārds — tā tikai virskārta. Tur, dziļumos uz vientuļa perona kāda māte gaida savu meitu no Sibīrijas — lēni, viena un ilgi. Apburoši viegli pieskārieni pasaulei sapņa gaismā mijas ar atskārsmi par dubļos iemītiem likteņiem.”

Inga Ābele, rakstniece

